

Arrest

nr. 61 189 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 6 september 2009, verklaart er zich op 8 september 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster een tweede maal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 8 februari 2011, verstuurd op 9 februari 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de stad Mazar-i Sharif, provincie Balkh afkomstig te zijn. U bent Hazara en sjiiet. U bent op 17/01/1379 (6 april 2000) getrouwd. U kreeg op 28/01/1384 (17 april 2005) een dochter, X. In 1379 (2000) werd uw vader gedood door de taliban, waarna u en uw drie broers een groot stuk grond erfden. In de maand mizan 1387 (september-oktober 2008) zijn jullie problemen begonnen. De gouverneur van Balkh, Ustad Atta, stuurde enkele van zijn

mannen naar jullie om jullie gronden, 50 jerib, te kopen. Jullie weigerden om die gronden te verkopen. Op 05/10/1387 (25 december 2008) werd uw broer Mehdi ontvoerd en vermoord door de mannen van Ustad Atta. Op 20/11/1387 (9 februari 2009) poogden ze ook uw dochter te ontvoeren. Op 20/02/1388 (10 mei 2009) kwamen de mannen van Ustad Atta nog eens bij jullie langs en bedreigden jullie. Jullie vroegen één maand bedenktijd. Intussentijd verkochten jullie het huis en regelden jullie het vertrek uit Afghanistan. Op 10/03/1388 (31 mei 2009) hebben jullie Afghanistan verlaten. Jullie reisden met het vliegtuig naar Herat, vandaar reisden jullie verder naar Iran. Via Iran en Turkije kwamen jullie in Griekenland aan. In Griekenland namen jullie het vliegtuig naar België waar jullie op 6 september 2009 aankwamen. Op 8 september 2009 vroeg u samen met uw man asiel aan. Op diezelfde dag dienden ook uw broer en schoonzus een asielaanvraag in op basis van dezelfde asielmotieven.

Op 29/06/2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde uw broer enkele identiteitsdocumenten en een eigendomsakte voor die hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog niet in zijn bezit had. Omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het nodig achtte dat de eigendomsakte verder zou worden onderzocht, werd de beslissing van het Commissariaat-generaal middels arrest 51739 van 26/11/2010 vernietigd en werd uw dossier naar het Commissariaat-generaal teruggestuurd. De eigendomsakte zou namelijk aantonen dat u mede-eigenaar bent van een stuk grond in de provincie Balkh. Het zijn deze gronden die aan de basis van jullie problemen in Afghanistan zouden liggen."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar echtgenoot en in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen.

2.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 61 188 van 10 mei 2011 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2.1. Verzoeker vraagt in zijn vordering om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen.

In zijn eerste middel voert hij de schending van de motiveringsplicht aan. Hij stelt dat de bewijswaarde van de neergelegde stukken gekelderd wordt zonder duidelijke en geldige motivering en zo met de bewijsstukken feitelijk geen rekening wordt gehouden. Verder stelt hij dat het niet vreemd is dat hij over de gronden niet veel weet omdat hij slechts aangetrouwde familie is en omdat het volgens de Afghaanse gewoontes de oudste broer is die over de gronden beslist. Tot slot is hij van mening dat zijn asielaanvraag enkel op basis van zijn eigen verklaringen mag beoordeeld worden en dat de commissaris-generaal zijn verklaringen niet mag vergelijken met die van zijn schoonbroer of die van zijn echtgenote.

In zijn tweede middel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zijn weigering van de subsidiaire bescherming niet mag baseren op algemene informatie. Verder is hij van mening dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade omdat de persoon voor wie verzoeker gevluht is een machtige persoon is met veel invloed.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van betrokkene. De vordering tot schorsing is bijgevolg onontvankelijk.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing omstandig heeft aangegeven waarom de neergelegde stukken de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen

herstellen, zodat er geen sprake is van een schending van de motiveringsplicht. De bestreden beslissing vermeldt over de stukken immers het volgende: "Bij de door u voorgelegde documenten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen evenwel de volgende opmerkingen te worden gemaakt. Vooreerst dient nog steeds te worden vooropgesteld dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen. Dit is niet het geval gebleken. De tegenstrijdigheden die werden aangehaald in de initiële beslissing zijn cruciaal en betreffen de kern van jullie asielrelaas. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uit de inhoud van het te onderzoeken document blijkt dat dit eerder een verkoop- dan een eigendomsakte betreft. Alleszins is dit document vanuit het standpunt van de verkoper van de grond opgesteld. Ten derde blijkt dit een bijzonder summier en handgeschreven document dat door eender wie en eender waar kan zijn opgesteld. Bovendien, ten vierde, zou dit document van 1312 (1933) dateren en geeft dit geen enkel zicht op mogelijke transacties in de afgelopen vijfenzeventig jaar. Dat u geen recentere (of officiële) stukken zou kunnen voorleggen, mag ernstig verbazen. Ten vijfde kunnen er ook inhoudelijk enkele bemerkingen worden gemaakt. Zo is er sprake van de verkoop van 150 jerib grond. Uw schoonbroer en uzelf hebben altijd volgehouden dat uw familie 50 jerib grond bezat (CGVS p.8, CGVS schoonbroer, p.7). Het document vermeldt ook nergens dat deze gronden in Hawlai gelegen zijn, zoals jullie zelf beweerden. Het stuk stelt voorts dat de gronden in westelijke richting door een stroom worden begrensd, terwijl uw schoonbroer tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde dat er weinig water voorhanden is omdat het nauwelijks regent (CGVS schoonbroer, p.7). Ten zesde maakt u evenmin aannemelijk dat dit stuk op enige manier betrekking heeft op uw persoon. Alleszins worden de naam van uzelf of uw echtgenote er niet in vermeld en wordt enkel vermeld dat de gronden verkocht worden aan Reza Bakhsh. Nergens wordt de naam Khawari, de naam die ook uw schoonvader (van wie jullie de gronden zouden hebben geërfd) draagt, vermeld. Uit dit alles dient te worden geconcludeerd dat dit een document is dat uw geloofwaardigheid niet kan herstellen. Voorts leggen u en uw vrouw een nationaliteitsattest voor dat door de Afghaanse ambassade werd uitgereikt. Uw Afghaanse nationaliteit werd evenwel nooit in vraag gesteld. Bijgevolg kunnen ook deze attesten bovenstaande argumentatie niet wijzigen. Gezien voorgaande vaststellingen kan geen van de door u voorgelegde stukken een nieuw licht werpen op de inschatting van uw asielrelaas."

De Raad is verder van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt.

Het is immers niet onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij van de gronden die zijn echtgenote erfde een zekere kennis heeft aangezien die gronden de aanleiding waren voor de moord op zijn schoonbroer Mehdi, voor de poging tot ontvoering van zijn dochter en voor hun uiteindelijke vlucht uit Afghanistan. Het feit dat hij slechts aangetrouwde familie is en het zijn schoonbroer is die volgens de Afghaanse gewoontes over de gronden beslist, doet hieraan geen afbreuk.

Verder wijst de Raad erop dat van echtgenoten en familieleden die hun land van herkomst op grond van dezelfde asielmotieven verlaten hebben, verwacht mag worden dat ze over de kern van het asielrelaas eensluidende verklaringen afleggen. Bijgevolg is het nuttig om bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas de verschillende verklaringen met elkaar te vergelijken. Het feit dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn schoonbroer over het gebruik van de gronden tegenstrijdige verklaringen aflegden, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas, aangezien de gronden de aanleiding waren voor alle problemen en dus de kern van het asielrelaas uitmaken.

Verzoeker geeft tot slot in zijn verzoekschrift geen aannemelijke verklaring voor de vaststelling van de commissaris-generaal dat er vragen kunnen worden gesteld bij het feit dat verzoeker en zijn familie niet hebben overwogen om de gronden tegen een lagere prijs te verkopen. De commissaris-generaal merkt immers terecht op dat een verkoop misschien het einde had kunnen betekenen van al hun problemen.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Om dezelfde reden maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Opdat er sprake zou zijn van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet is geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. De commissaris-generaal heeft op basis van de aanwezige informatie terecht geoordeeld dat er op dit ogenblik voor burgers in het district Mazar-i-Sharif geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist deze vaststelling in zijn verzoekschrift niet. Bijgevolg bestaan er evenmin

zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.”

2.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER